

KDYŽ SI HRAJOU HOLĚIČKY

Pondělí, 12 listopad 2007

Udmalička jsem se těhla na dobu, a budu mít své vlastní miminko. Vozila jsem s kamarádkou v kočárku panenku vlasatici - takzvanou chodičku, protože pátí zakoupení chodila, od čehož jsem jí v cukletu dopomohla a ten ch strojek, co ji má posunovat pátí vykroení vdy druhou nohu vpřed, jsem je ten den strhla.

Od té doby chodila jen pomyslná, a záviděla jsem pátím sousedovic Alence její "skutečné miminko" i s dírkou v pusince, do které se dal vložit modrý dudlík. Miminko se jmenovalo Petík a za zelené lízátko mi ho Alenka pátíovala tábemba i na celé dvě hodiny denně. Obě dvě jsme strážily dlouho toužily mít svoje miminko, nejlépe dvojčátka, chlapečka a holčičku. Nádherná pátíedstava jednoho modrého a jednoho rážového miminka ve velkém kočárku se mi dráela asi do mých šestnácti let, než se mé sestě narodil Pavlík, divoch na druhou a já si v tu správnou dobu uvdomila, že ke stí napoprve jedno dítě bohatě stačí. Že jsem těhotná, jsem věděla dříve, než m gynekoločka na stěmedisku. Pátízznaky jsem vykazovala všechny, dokonce i nějaké navíc. Trpěla jsem žaludečnými nevolnostmi, začala jsem pátíbírat na váze a adra mi pučela na všechny strany a nejvíc kupředu, zpátky ni krok - hlavně z podprsenky ven - takovým způsobem, že má pátitel dobrovolně a vnutil mi novou o číslo větší podprsenku za hmatné peníze, aby mě ochránil před havými zraky všech kolemjdoucích mužů. Mlékačka však věbec nechtěla vět vsem vnto vnějším pátízznakem, podle jejích vyšetření jsem do těhotenství měla asi tak daleko jak stará Kudláková do Miss World 2007. Nevolnosti pátíiřítala bujarem věřím, nezdravé a nepravidelné stravě a pátíměním alkoholu, a hlavně duševnímu rozpoložení mému a mých devětákových Právila, že za šest týdnů se to jistě zlepší, protože za novou letní prázdniny. Vysvětlila mi, že ranní nevolnosti se objevují zhruba od 4. do 12. týdne a já podle všeho;eho je mám nejméně pátí roku a že by to viděla spíš;e k internistovi s podezřením na žaludeční neurozu, potažmo i vědy. Zvyšování hmotnosti koment nadměrnou konzumací okolády (je dobrá na nervy) a nedostatku pohybu. O tom, že uím matematiku a tělesnou výchovu jsem takně poměla. Když má asi popáté ujistila, že opravdu nejsem těhotná a proto že nemám vysazovat antikoncepci ("kterou pátíece berete bez vynechání už od ložského zátmí, ne, slečno Sovová?"), obdámila mě tak pronikavým pohledem, že jsem se neodvážila ani pípnout, protože jistě viděla na dně mé černé duševní, kolik pilulek jsem zapoměla za tu dobu užít ve stejnou dobu a vzpomněla jsem si na to až na druhý den ráno). "Nebojte se, hormonální antikoncepce pátí k nejspolehlivějším metodám plánování rodičovství," ujistila mě na závěr, načež jsem nesměle pípla, že ale já dítě chci už od svých deseti let. "Když budete chtít otěhotnět, tak musíte antikoncepci vysadit," zavrčela nesouhlasně a zakroutila hlavou. "Ve svém věku už byste mohla mít jasno, co vlastně chcete." Vstala jsem. Sevřela mi ruku: "Na shledanou, slečno Sovová. A buďte klidná, jste naprosto v pořádku a zatím skutečně nejste těhotná." Nechtěla nikdy ani slyšet o konspirační teorii "O zastydlém těhotenství" (když má být zastydlá puberta) ani o zpomaleném prěhu prvního trimestru na dobu pátí roku a pátíedepsala mi novou věrku antikoncepce. Potom mě ruku v ruce raději vyprovodila do lékárny, abych se náhodou znovu nevnutila na vyšetřovací lehátko.

Když jsem po prázdninách, svážá a opálená a odpotatá (dva měsíce bez dítěte a kolou povinných) došla na pravidelnou kontrolu a pro pátíedpis na další antiebypilule, abych si mohla v klidu a bez starostí užít všechny zářivé láskyplné intimnosti života ve dvou, zamyšleně pokývala hlavou a dlouze na mě nevěčně hleděla: "No, slečno Sovová, další recept vám ale bohužel nepátíedepiš;u. Dnes tedy určitě ne. Gratuluji vám, jste těhotná." Tentokrát mi dokonale vyrazila dech, a jsem zapoměla na všechny pátízznaky těhotenství, které má v té době nadobro opustily a taky na svých pátí ztracených. Tentokrát jsme si vyměnily role a ta, která po vyšetření bývala zadumaná, cožže to ta ženská vlastně chce, jsem byla já. Těhotenství se stalo neúasně;í náplní mého života. Nabyla jsem pátíesvědění, že malá Eličková rostoucí v mém břiše, nutně potěbuje ke svému zdravému vývoji jen to nejlepší;í, nejlahodnější;í a nejchutnější;í, plně vitamínová a další;ích potěbných látek ve formě naprosto pátírodních, nikoliv tabletkových. A v jiném se snoubí tohle všechno, než v okoládě? Vděla jsem, že tvoreček, vyvíjející se ve mně, bude děvčátko. Eličková. Ta jistota byla pevně;í než dloštělečná tvrz Hanička u Rokytnice v Orlických horách, i když n všepak;ichni pátíesvědění, že to bude chlapeček, podle tvaru břišního i další;ích babských zkušebních;enost Kdepak, Eličková;ka je holka jako z rážové květy a počejte, za pár týdnů jdu na ultrazvuk a tam se to jasně potvrdí, stála jsem si za svým. Ranní nevolnosti pátíiřítaly;ly o ně;co později, než se psalo v odborných pátířučkách, a byly skutečně trvaly pátíesně od rána do rána a následující den pro změnu zase od rána do rána. V noci mi bylo špatně;í i ve snech. Těhotenství je ovšem fajn, jen se změně vaší pátíatělé a z vaší;í nejlepší;í kamarádky;í stane druhá nejlepší;í kamarádka a tou první nejlepší;í se stane záchodová mísa. Četnost objetí nové nejlepší;í kamarádky pátíedě i všechny;íchna objetí milovaného muže a každé ráno spolu budete ve styku mnohem intimně;ím než kdykoli pátíedtím, strávíte u ní většinu vaší;eho volného času, když se t zrovna necpete okoládou a kyselými okurkami. A začnete kupovat rážová mejdlíčka s květinovou vůní tak, aby ladila s pátíibývající Eličkovou výbavičkou. Otec dítěte asi po měsíci mého toaletního pátíateltví s mísou si pověiml, že mu ráno někdo chybí v posteli a že na záchodě není slyšet jeho volání od pátíatě, jestli ne kde má brýle na dálku a klíče od auta, a taky toho, že je permanentně obsazené WC. "Prosím tě, jsi v pořádku? Není ti něco?" "Jsem, miláčku," ujistím ho pátíes záchodové dveře s totálně vyprázdněným žaludkem, toho dne asi podesáté, a okamžitě dostanu chuť na tabulku okolády. I pátíes to všechno týdně ubíhá a my s Eličkovou jdeme na ultrazvukové vyšetření. Těším se, a uvidím toho malého lovíčka na monitoru donesu jeho fotografii mému nejdražšímu. Cestou tam je koupím asi padesátou rážovou mikinku a rážovobílé malé capáčky. Všechno je, jak má být. Ručičky, nožičky, hlavička, tady to dusající je srdíčko, obličej jak od panenky a ejhle, tvoreček si cucá prstíček. Malý zázrak, tahle technika. Eličková je naprosto dokonalý andělíček. "Máte být klidná, maminko," pátíká doktor od ultrazvuku a ukazuje mi jednotlivé končetiny a orgány. "Všechno je, jak má být, velikost odpovídá 28. týdnu těhotenství, srdíčko a lapa jak hodinky a

podívejte se semhle, no to je paráda," hlaholí s pyšností v hlase, jako by to nenarozené dítě bylo zrovna jeho. Dívám se na místo, kam ukazuje silný mužský prst a oči mám rozjeté dojetím. "Podívejte, bude to kluk jako buk, smáje se a já hledím na tu blikající obrazovku jako ve snách a tam, kde má mít moje Eliška holčičí kašenu, vidím naprosto neelkovského cambrlíka. Jediné, na co jsem schopna myslet, je otázka, jak všechny ty rážové serepetičky vysvětlím nastávajícímu velmi praktickému tatínkovi, který mi každé večeře dával přednášku, tom, jak je nevhodnější pořídit vybavení ku v neutrálních barvách, jako je žlutá, světle zelená nebo jeho oblíbená béžová... Pavlínka ..